

A fény szövetsége

Beszélgetés Szepes Máriával, iskolánk alapító fővédnökével

– Mária néni, hogyan került kapcsolatba a Szintézis Szabadegyetemmel?

– Az, hogy ki hogy kerül kapcsolatba emberekkel, dolgokkal, az minden, csak nem véletlenszerű. Olyan láthatatlan, nagyszerű dramaturgja van a sorsunknak, életünknek, aki pontosan, tervszerűen szövi a dolgokat. Lehetetlen megkerülni a spirituális örök kérdéseket, mert a világ olyan rossz irányba halad, tömegével annyi örültséget követ el, vagy mulaszt el megtenni jókat, amit mi próbálunk megtenni. Persze hogy összejönnek a szövetségesek, az individualizált emberek. Ez a fény szövetsége. Mi a fényt, a tudást hirdetjük. A világ egyetlen egész. Furcsa, paradox igazságok ezek a mágikus igazságok, hogy minden erőnek szüksége van az ellentétére, hogy rátámaszkodva kifejthesse a lényegét.

– Mi miatt döntött úgy, hogy elvállalja a Szintézis Szabadegyetem fővédnökségét?

– A meggyőződésem, bizonyosságom, hogy a Szintézisnek és az én témakörömnek elkerülhetetlenül találkozniuk kellett. Az is szükségszerű volt és érthető, hogy felmerült a Római Klubnak ez a 110 tudósból álló egyesülete, ellentmondásokat kavarva. Azt mondták, hogy „A jövő már elkezdődött...” Mi ezt már tudtuk. Valóban sokkal előbb, már gyerekkoromban olyan szellemi környezetben érintettünk valamennyi problémát, amiről még nem is álmodtak a többiek, hogy valójában miféle korba érkeztünk. Ezek a dolgok egyrészt óriási tudásszomjunknak voltak köszönhetőek, másrészt annak, hogy amivel foglalkoztunk, szükségképp magához vonzotta a többi területet. Az, hogy művészek voltunk, írók, zenészek, minden műfajtából való barátok nyüzsögtek körülöttünk, annyit jelentett, hogy nem lehetett egyik fajtát a másiktól elválasztani. A művészet nem lehetett meg tudomány nélkül, a tudomány művészet nélkül. Egyik sem nélkülözhetette a bölcséletet, az összefüggések tudománya volt, nyíltan, szabadon, természetes volt, hogy foglalkoztunk vele. Óriási dolog az összefüggések tudományában gondolkodni, és nem nevezni szektának. Én nagyon tisztetem a világvallásokat, ahhoz, hogy valamit elkezdjünk, hit kell, de ma már, a Vízöntő meredek változásai között az ember tudni is akar. Mi, ezek a kis társaságok, amelyek alakulnak, semmiféle dolognak nem kötjük le magunkat, szabadok vagyunk. Ezért vállalkoztam a fővédnökségre. Csak ezt vagyok hajlandó csinálni.

– Ön szerint van-e olyan témakör, ami még hiányzik a Szintézis palettájáról?

– Úgy gondolom, hogy a témakör állandóan gazdagodik, mivel kimeríthetetlen. Azt mondjuk, amit Heisenberg, hogy a fizika végösszege a metafizika, a bölcsélet. És ha a bölcsélet szárazon adom, fűrészporth rágatok. Azt a legmagasabb művészettel kell csinálni. Csodálatos lángoló művészettel, zenével, festményekkel, szobrokkal, épületekkel, isteni szépséggel. Amiben a szépség igazsága benne van, az fokozottabban él. Kultúra nélkül lehet élni, de nem érdemes.

– Hogyan született meg a *Vörös Oroszlán*, leghíresebb írása, ami már több nyelven is megjelent?

– A *Vörös Oroszlán* nagy nyomás alatt, halálos veszélyben készült, a gyermekem halála után. Én anya lettem volna, csak alkatilag nem vagyok rá alkalmas. A gyerekemnek meg kellett halni, és visszakaptam tanítványnak, most is az. Vagy gyerek, vagy életmű. Nekem életművet kellett írni. A *Vörös Oroszlánt* öt évig írtam. Megteremtettem a kisgyerekem helyett, aki sajtó, fájó hiány. Imádom a gyerekeket, kisállatokat.

– **Jelenleg min dolgozik?**

– Több könyvet írok, például most készül *Az istenek tüze* a Vízöntő korszakról, mely áprilisban jelenik meg. 150 oldalas könyv, gyakorlatokkal, misztériumjátékokkal, önelemzésekkel. El nem tudjátok képzelni, hogy mennyi minden van már nyomdakészen! Csináltam magamnak mesefigurákat, pl. régebben a *Pöttyös Pannit*, most *A bolond vára* című mesét írtam a tündérvárról. Nemzedékek nőttek fel a Pöttyösön, soha el nem évül, mert – ahogy a *Vörös Oroszlán* és az okkult regények is – örök dolgokról szól. Az örök dolgokat nem lehet megölni, azok mindig érvényesek. Regényeim is vannak, mitikus emlékeim arról, hogy hogyan nézek vissza a gyermekkoromra. Jelenleg öt filmet is írok, például *A nimfa és a diplomata* című forgatókönyvet, amely Karádyról és Wallenbergről szól.

– **Hihetetlen szellemi frisségének mi a titka?**

– Sokmindent csinálok, égek, lángolok. Ez egy örök tűz, sosem alszik ki. Állandóan kételkedem és szűrök, mindent tudni akarok. Mindennap tanulok valamit, ez a kimeríthetetlenből való merítés. Korlátlan, határtalan a szellemdimenzió. Ma is ugyanúgy írom a könyveket, meséket, haikukat, egyszavas verseket. Örültem élvezem, ezzel szórakozom! A szellemnek nincs kora.

– **Mit tud tanácsolni, hogyan értelmezzük életünkben a sors jeleit?**

– Csak akkor tudjuk, mi a rossz, ha érezzük. A karma nem hóhér. Leszállhatunk a kínpadról, ha már tudjuk, hogy mi a rossz, és nem tessük meg. Mindent egy láthatatlan dramaturg irányít. Mindennek szimbolikus értelme is van. Aki nem fejt meg úgy a nappalait, ahogy az álmait, az nem érti meg sem önmagát, sem a világot. Például azt, hogy miért ide született, miért ezekhez a szülőkhöz, miért vannak ezek a kapcsolatai. Sokkal több mondanivalója van mindennek, mint gondolnánk. Mi kis kozmoszok, csillagok vagyunk, amilyen a nagyvilág, ugyanaz van bennünk. Csodálatos dolog ezzel foglalkozni. Spiritualitás, bölcs gondolkodás nélkül nem lehet semmit tudni. A dimenziók nem mások, mint az ember érzékelési módjának mélyebb vagy magasabb rezgései. Aki intenzíven foglalkozik ezekkel a dolgokkal, az előtt újabb és újabb dimenziók nyílnak meg. A fejlődéshez az az alázat kell, hogy nem tudok semmit, de örült szomjas vagyok, hogy tudjak. S amíg valahová el nem érkezem, addig a cél maga az út. És az gyönyörű. Minden ideával kezdődik, a megvalósításon át vonom ki belőle a tapasztalatot, aztán visszatérek a magasabb, megtisztult szellemiséghez.

– **Tud-e tanácsolni olyan módszert, ami segít empátiát teremteni másokkal, illetve aminek segítségével javíthatunk az emberekkel való kapcsolatunkon?**

– Vannak olyan emberek, akiket csak bizonyos módon lehet megközelíteni. Vigyázni kell, hogy ne sérüljenek, még nem bírják el a szavakat. Nem mondhatom, de gondolhatom. Minden növendékem karakterológus és pszichológus is, de nagyon nagy felelősség, ha egy ember, akire hallgatnak, kimond egy rossz szuggesztiót, és azt egy gyenge ember megvalósítja.

Nálam tilos volt jósolni. Mindenki önelemző lehet, fontos, hogy egyéni fekvésben. Én nem azért lettem karakterológus, hogy bíráljam az embereket, hanem azért, hogy jól közelítsem meg őket. Rengeteg gyakorlatom van, 30 misztériumjátékot írtam, és próbálom megosztani a Szintézissel is. Gyerekeim, ne féljétek, ha akarjátok, és jól akarjátok, a körülmények jönnek, mindig vannak megpróbáltatások, de az ember mindig meg tudja állni a helyét.

– Mi a véleménye korunkról?

– Ez a Vízöntő korszak, a tudás korszaka. Ma már a kísérleti fizika szerint is az élet örök. Anyag és energia megmarad. A fizika jelenségeket, tüneteket regisztrál, de a fizika végösszege, mint mondtam, a metafizika, a bölcsélet. Megvan a genetikai térképe a Földnek, mint egyetlen szervezet. Ha a szervek egymás ellen dolgoznak, mint ahogy most, akkor azt az egész sínyli meg. Kísérleti színpadon vagyunk. Mindenki színész és szereplő. Minden darab rosszul végződik, de utána a színész lesminkel, és megy új szerepek után. Minden műfajt kipróbálnak. Borzasztó dolgok történnek, de remélem, hogy nem fog elpusztulni a Föld, mert nagyon fontos kísérleti színpada a kozmosznak. Mindannyian szövetségesek vagyunk. Mindegy, hogy személyünkben mi van, hogy milyen küllemet viselünk, hogy milyen relatív idő számőrületében élünk. Nagyon nagy szerepe van a Szintézisnek, mindennek, ami az összefüggésekben gondolkodik. Mert a dolgok összefüggnek. Az agy parancsol, teremt, minden mögött az ideák állnak. A többi szerv megvalósít, a szív dobog, minden a maga dolgát végzi.

Domokos Zsuzsanna, Felde Anikó (2000)

(Megjelent: a Szintézis Újság 1. számában.)

(A cikk a világhálón: <http://istennyila.hu/hun/text/0003/0001.htm>)